

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński

Protokolant: Aneta Chardziejko

bez udziału oskarżyciela publicznego, po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2013 r. sprawy T. R. obwinionego o czyn z art. 86§1 k.w na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 17 grudnia 2012 r. (sygn. akt XIII W 700/12):

I. Zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

II. Zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu państwa kwotę 40-zł. (czterdziestu złotych) tytułem opłaty za drugą instancję i obciąża go zryczałtowanymi wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 50-zł. (pięćdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

T. R. został obwiniony o to, że w dniu 26.11.2011 r. około godziny 16.40 w (...) na ul. (...) kierując samochodem marki (...) o nr rej. (...) wykonując manewr skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu z przeciwnego kierunku kierującemu samochodem marki (...) o nr rej. (...) doprowadzając do zderzenia pojazdów, czynem swym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, tj. o wykroczenie z art. 86§1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 r. w sprawie o sygn. akt XIII W 700/12 uznał T. R. za winnego popełnienia zarzucanego czynu i za to na mocy art. 86§1 k.w. wymierzył karę grzywny w wysokości 400 (czterystu) złotych.

Zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 40 złotych i zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 złotych.

Powyższy wyrok, na zasadzie art. 103§2 k.p.w., zaskarżyła w całości obrońca obwinionego. Na podstawie art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wyrokowi temu zarzuciła:

1) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k., wynikającą z dokonania ustaleń w sposób jednostronnie niekorzystny dla obwinionego, z pominięciem dowodów korzystnych, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów,

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że:

- T. R. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia wskazane w przepisie art. 86§1 k.w.,

- wyjaśnienia obwinionego obrazują wyłącznie jego własną subiektywną ocenę sytuacji, a manewr zawracania, po zrealizowaniu skrętu w lewo nie był prawidłowo wykonany,

- obwiniony w sposób niewystarczający udowodnił swoje twierdzenia, dążąc do wywołania ogólnej wątpliwości, a sugestie naganności zachowania pokrzywdzonego wysnuł na podstawie własnych odmiennych twierdzeń co do jego sposobu jazdy,
- pokrzywdzony P. L. jadąc na prostym odcinku drogi o długości 130 m musiał być widoczny i zauważalny przez obwinionego i jego żonę,
- zarówno obwiniony jak i jego pasażerka z niewiadomych powodów nie stwierdzili wcześniej, obecności nadjeżdżającego pojazdu, co wskazuje, iż nie byli oni odpowiednio ostrożni,
- wykonywanie manewru, w obliczu nadjeżdżającego z naprzeciwka pojazdu, było manewrem samym w sobie kolizyjnym w aspekcie czasowym i przestrzennym.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427§1 i art. 437§1 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionego T. R. od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Okręgowy nie stwierdził uchybień, które rodziłyby wątpliwości co do merytorycznej trafności zaskarżonego wyroku. Postępowanie rozpoznawcze w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. W pisemnym uzasadnieniu wyroku Sąd meriti poddał logicznej analizie zebrane dowody, zgodnie ze wskazaniem wiedzy i życiowego doświadczenia, przedstawiając, na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swoje własne przekonanie o sprawstwie i winie obwinionego (art. 424§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82§1 k.p.w.). Wnioski ocenne Sądu pierwszej instancji wyprowadzone zostały z całokształtu okoliczności ujawnionych podczas przewodu sądowego. Tym samym nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. i jako takie nie wzbudzały wątpliwości Sądu Okręgowego.

Zarzuty apelacyjne (obrazy art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w) są wynikiem odmiennej oceny dowodów (ograniczają się do przedstawienia okoliczności czynu z punktu widzenia apelującego) i jako takie nie zasługują na uwzględnienie. Jak bowiem wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy (por. m.in. wyrok z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 1975 r., Nr 9, poz. 84) możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd wadliwej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy – jak w przedmiotowej sprawie –:

- po pierwsze, Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;
- po drugie, sądowa ocena dowodów nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędów rozumowania i wnioskowania) oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy (art. 7 k.p.k.).

Wobec wszechstronnych rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji, prezentowanych w pisemnych motywach rozstrzygnięcia, odnoszących się także do kwestii sygnalizowanych w środku odwoławczym, zbędnym jest przywoływanie na obecnym etapie postępowania tych samych okoliczności i komentowanie w szerszym zakresie spornego orzeczenia. W tym miejscu wskazać jedynie należy, że z punktu widzenia oceny odpowiedzialności za omawiany czyn z art. 86§1 k.w. decydujące znaczenie ma to, czyje zachowanie doprowadziło do sytuacji kolizyjnej (jak słusznie wskazał Sąd I instancji, chodzi o to, kto pierwszy naruszył normę nakazu czy zakazu, a nie kto wtórnie powinien był sprostać wytworzonemu wcześniej zagrożeniu bezpieczeństwa). W świetle zgromadzonych w sprawie dowodów nie budzi wątpliwości, że sytuację kolizyjną spowodował obwiniony, który wykonując manewr skrętu w

lewo, wymagający – jak precyzyjnie wykazał Sąd I instancji – zachowania nie „zwykłej”, a „szczególnej ostrożności”; takiej ostrożności nie zachował.

Podkreślić należy, że warunkiem sprostania obowiązkowi szczególnej ostrożności, nałożonemu na uczestnika ruchu drogowego w sytuacjach wskazanych w ustawie (m.in. przy zmianie pasa ruchu), jest nieustająca obserwacja sytuacji na drodze, umożliwiająca percepcję wszystkich zmian i odpowiednie dostosowanie się do nich. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 sierpnia 2009 r., V KK 34/09, OSNKW 2009/9/81, Biul.SN 2009/9/18LEX nr 517097). Obwiniony T. R.zatarasował jezdnię nadjeżdżającemu pojazdowi m-ki (...), zmuszając go do podejmowania czynności obronnych. Zachowaniem swoim zrealizował dyspozycję art. 86§1 k.w.

W realiach niniejszej sprawy, z punktu widzenia oceny winy obwinionego nie mają istotnego znaczenia zeznania świadków A. C. i A. K. ani zachowanie pokrzywdzonego bezpośrednio po zdarzeniu (nie chciał wzywać policji i dążył do polubownego załatwienia sprawy).

Końcowo wskazać należy, że – w świetle zgromadzonych dowodów – Sąd I instancji słusznie oddalił wniosek obrońcy obwinionego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego i wypadków samochodowych (k. 73 – 73v). Dla oceny prawnej sytuacji, która zaistniała, zbędne były wiadomości specjalne.

Końcowo wskazać należy, że nie budzi zasadniczych zastrzeżeń wymiar orzeczonej wobec obwinionego kary grzywny. Uwzględnia ona wszystkie istotne okoliczności, o których mowa w art. 33§1 i 2 k.w. i całą pewnością nie jest niewspółmierna w stopniu rażącym (art. 438 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 109§2 k.p.w.)

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, orzeczono, jak w pkt. I sentencji niniejszego wyroku.

O kosztach sądowych orzeczono – w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 636§1 k.p.k., w tym o wysokości zryczałtowanych wydatków w sprawach o wykroczenia za postępowanie przed sądem drugiej instancji na mocy §3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków (Dz. U. Nr 118 , poz. 1269), zaś o opłacie na mocy art. 21 pkt 2 w zw. z art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).